

er ført, og see altsaa, at det saavel af For-
slagsstilleren som af hans Modstandere er ud-
talt, at Hensigten aldeles ikke er at indføre en
Realitetsforandring, men kun at tale Danst
og ikke Arabist. Jeg troer altsaa, at der alde-
les ingen Fare kan berygtes ved at holde paa
det, som sigt blev vedtaget med en stor Ma-
joritet, og jeg skal derfor tillade mig at an-
befale, at man bliver ved den Afstemning, som
dengang foregik. Jeg kan forsikre, at hvis jeg
i mindste Maade frygte for, at Bestemmelsen
skulde medføre nogen praktisk Vanskelighed,
vilde jeg være den Første til at stemme om
igen; det kunde albrig falde mig ind af Hyst
til Sprogrenseri eller af Forsængelighed at
ville gøre Lovens Skade; men jeg har en be-
stemt Overbeviisning om det Modsatte, og jeg
troer, at de Herrer, som have talt stærkest
imod mig, ikke tør paastaae, at der vil ske
nogen Skade derved; — det vil der ikke.
Det er kun: det har staaet der før, og saa
skal det staae der nu.

Jeg skal dernæst tillade mig et Par Be-
mærkninger med Hensyn til Forslaget Nr. 19,
hvortil jeg ogsaa har en særlig Anledning, da
det meget nær berører et Forslag, som jeg
havde stillet ved 2den Behandling. Den ære-
de Taler, som førte Ordet for Forslaget, mener,
at dette er et Mæglingsforslag, og at der er
god Grund til at fremkomme med dette Mæg-
lingsforslag, idet det kunde antages, at Thinget
havde stemt for det, som her foreligger,
ogaa af den Grund, at det oprindelige Forslag
havde en Bestemmelse om dobbelt Hoer, hvor-
imod der blev gjort Indvendinger. Jeg troer
ikke, at denne Argumentation er ganske rigtig,
og jeg skal sige hvorfor. Der var nemlig til
2den Behandling stillet Forslag af mig om at
udstyre Bestemmelsen om dobbelt Hoer. For-
slaget kom ikke til Afstemning, fordi et andet
viberegaaende Forslag blev vedtaget. De ære-
de Medlemmer, der ønskede offentlig Paatale for
Hoerforbruddet, men som derimod ikke billigte
dette System med dobbelt Hoer, kunde altsaa
have stemt mod denne Bestemmelse, her fore-
ligger, men derimod for mit Forslag. Altsaa,
naar det her foreliggende Forslag blev vedtaget,
var det, fordi man vilde vedtage det, og ikke
noget Andet. Men dernæst maa jeg gjøre op-

mærksom paa, at ogsaa i en anden Henseende
er den ære- de Talers Argumentation svag, idet
nemlig Sagen, naar det Offentlige har begyndt paa
at tage sig af den, allerede har medført Ubehage-
ligheder ogsaa for den krænkede Egtefælle. Disse
Ubehageligheder formindstes ganske vist, naar
Bedkommendes Intervention kan afstjære det
Videre, men de bortfalde ikke. Jeg veed heller
ikke, hvad det var for Ulemper, som den ære-
de Taler berygtede, hvis Thinget fastholder sin
Beslutning i saa Henseende. Det forekommer
mig dog klart, at i Hoertilsælde vil Et af To
foreligge, enten vil den krænkede Egtefælle an-
drage paa Egtelabets Ophævelse — og den
vil jo ubetinget finde Sted, naar der virkelig
har været Egtelabsbrud tilstede —, men hvis
Egtelabet ophæves, vil det ikke have nogen-
sombest Ulempe for den krænkede Egtefælle at
saae Fornærmeren tiltalt for Egtelabsbrud;
eller ogsaa vil det Modsatte foreligge, den
krænkede Egtefælle vil uagtet Egtelabsbrudet
fortsætte Egtelabet med Fornærmeren, og det
vilde da være i højeste Grad utilbørligt, an-
stødeligt, meningsløst, om besuagtet den for-
nærmede Egtefælle kunde sige: Jeg vil vel
fortsætte Egtelabet, men have Fornærmeren
straffet; man kan slet ikke tænke sig et saadant
Forhold, at Folk ville fortsætte et Egtelab
paa den Maade; det skulde da være paa Dril,
og at begunstige noget Saadant kan dog ikke
være Mening. Jeg maa altsaa paa det Be-
stemteste tilraade Thinget ogsaa i dette Punkt
at fastholde sin tidligere Afstemning, som jeg
troer, i alt Fald fra et humant Standpunkt,
i høi Grad maa billiges.

Jeg skal dernæst gaae over til at tale om
de Forslag, jeg selv har tilladt mig at stille.
De angaae § 94, der handler om Fastkættelsen
af særegen høiere Straf for Forseelser imod
Medlemmer af Kongehuset, der ikke høre til de
væsentligst begunstigede. Denne Paragraph
havde jeg ved forrige Behandling ønsket, skulde
heelt udgaae, og jeg gjorde allerede dengang
opmærksom paa, at Tølgen af, at mit Forslag
blev vedtaget, paa ingen Maade vilde blive,
at disse Forbrudelser bleve straffrie, men kun,
at de vilde blive straffede ganske som Forbrud-
elser mod andre Mennesker; og jeg gjorde li-
geledes dengang opmærksom paa, at det, hvor-